

ELS CINGLES

DE COLLSACABRA

Cingles de Collsacabra, Els > Núm. 12 (1983): Revista ELS CINGLES - GENER 1983

li la meravellosa tasca de mare ni per assegurar un mínim de condicions civilitzades al fill.

Qui té autoritat moral per a condemnar Rosa Sala Bernatallada? Els jutges? La gent considerada decent i temerosa de Déu? Més aviat és ella, la mare infanticida, la que podria acusar els qui l'abocaren a una situació límit, a la desesperació i a l'abandó integral. Els veritables culpables no seran con-

vocats el dia del judici. L'lur responsabilitat queda amagada en la generalitat de la circumstància, coartada que serveix per a seguir eludint el problema de l'educació sexual i el seu derivat, l'avortament. Amb una informació elemental sobre la sexualitat humana i amb lleis que caucionin l'avortament en condicions profilàctiques, Rosa Sala Bernatallada no hauria quedat embarrassada sense voler-ho i, en cas de que-

dar-ne, no hauria parit d'amagatotis en un femer, ni l'infant fruit del seu ventre hauria estat asfixiat i abandonat entre l'herbam de les terres de Vic, de boires melangioses i tendres bedolls.

Teresa Pàmies

CAMINAR.

Torna a ser moda el caminar. Dir *joana a peu*, i dir també *joana*, quan potser no hauria d'escriure *al·la*. Perquè és ben cert que l'anar a peu, quan els nostres avantpassats van començar a establir-se només amb les pedres de darrera, el sistema no era pas una moda sinó un *joana* més revolucionari. I que, malgrat tota els altres invents que han vingut després, aquest no ha dejat d'utilitzar-se.

Surtoria, però, que de caminar a quatre grups fins a volar, l'home ha seguit un procés cada vegada més accidentat i a l'alt era ha arribat excessivament.

En aquest inevitable viatge que és la història humana, els actuals ecologistes (traint-ne, al volar, la gegant que sempre arromanya tota els minerals, per moltes que siguin), hi han molta raó amb les seves frenades al consumisme i a la destrucció sistemàtica de la natura. També se m'acut que ja fa molta vegada que la Bíblia ha dit ja ben clar: "Déu, pregua l'home i el peix al jardí d'Eden ser tal que el conreïa i el guardés". No varpa el malmenat i el destrueix. Però, com que l'home és tan *joana*, i la Bíblia sembla que sigui com un conte per a infants...

Bé: potser que no em desentencin. De assegurar que això no volia ser el tra cosa que una reflexió sobre el caminar i els camins. Tan bellas coses que n'han dit els poetes que, al revés del que molta gent pensa, te-

quen molt més de pens a terra que molta materialistes! (B no, recordem Machado:

"Caminante, son tus huellas el camino, y nada más; caminante, no hay camino, se hace camino al andar".

Ja s'entén, oi? El que Machado volia dir era que no hi ha camins definitius, ni es pot posar límit a l'obertura de noves rutes. Això, quan vivem a cel·la, tenim una mica de temps per anar pel bon i pel mal no solament descobrim els senderals que fa temps que no havíem trobat, sinó també obrim-ne de nous, es compren més bé.

També el nostre Carner sentia la mateixa dolga inquietud pels camins:

"Aquest camí, tan fi, tan fi, qui sap on mena?"

.....
I és camí incert cada camí, n'és cada vida".

(Cançó incerta)

De i altres d'aquella gran poesia delan el que delan, no pas per a conculc-ne vers un temor indecís o generalitzador, sinó com una constatació molt certa i sobre la qual l'home egualment home ha de beure la seva vida i les seves il·lusions de futur.

A l'home del segle XX, vulgat o no vulgat, li toca volar per ecologistes, però també restituir camins vells obrint-ne de nous. Encara podem, de tant en tant, assegurar per